

Justitsministeriet vil således følge udviklingen på området, herunder erfaringerne med de foreslåede initiativer, og i den forbindelse være opmærksom på, om der bør iværksættes forskningsprojekter, der nærmere kan belyse mulighederne for at forebygge kriminalitet af denne art.

De personer, der er dømt for seksualforbrydelser, er dømt for kriminalitet af meget varierende karakter og grovhed fra blufærdighedskrænkelser uden fysisk kontakt (f.eks. blottere) til seksuelt misbrug af børn og voldtægt. Der må tages højde for denne forskellighed, ikke kun ved fastlæggelsen af indholdet af behandlingen, men også ved valget af institutionsmæssige rammer for behandlingen.

3.5.2. Forvaring

Anvendelse af den tidsubestemte foranstaltning forvaring kommer på tale ved grove seksualforbrydelser som middel til at forebygge alvorlige krænkelser af andre mennesker. Der er ved lovændringen i 1973 sat snævre grænser for denne foranstaltning, bl.a. fordi det er en stor belastning for den dømte ikke at vide, på hvilket tidspunkt der kan forventes løsladelse. Gennemsnitlig idømmes årligt kun 2-3 personer forvaring.

Som anført ovenfor under pkt. 3.3.2. er det erfaringen i Anstalten ved Herstedvester, at navnlig personer, der er idømt en tidsbestemt fængselsstraf, undertiden modsætter sig behandling i anstalten, selv om det har den følge, at de ikke prøveløslades, men må afsone den fulde straf.

Da der ikke er – og af etiske grunde heller ikke bør være – mulighed for tvungen behandling af personer, der ikke er sindssyge og dermed ude af stand til at handle fornuftsmæssigt, må man i anstalten af og til løslade indsatte med tidsbestemte straffe uden at have været i stand til at iværksætte en behandling af disse personer.

Erfaringen viser, at indsattes villighed til at indgå i en behandling ofte er begrundet i ønsket om at opnå forskellige frihedsgoder, herunder prøvedskrivning fra forvaring. Ved denne tidsubestemte foranstaltning ligger tilskyndelsen til at lade sig behandle i, at behandling kan være en forudsætning for at opnå prøvedskrivning. Der er endvidere i forbindelse med prøvedskrivning fra forvaring i princippet mulighed for at fastsætte vilkår om tidsbestemt tilsyn og om at fortsætte en påbegyndt psykiatrisk behandling eventuelt kombineret med kønsdriftsdæmpende medicin. Dette kan være nødvendigt, da medicinsk, kønsdriftsdæmpende behandling («medicinsk kastration») ikke har en egentlig langtidsvirkning, men skal fortsættes for at være effektiv.

Ved de grove seksualforbrydelser vil det derfor efter Justitsministeriets opfattelse være rimeligt at anvende forvaring i lidt videre omfang end hidtil over for personer, hvor behandling skønnes at kunne forhindre yderligere kriminalitet af denne art. Der foreslås derfor en mindre lempelse af betingelserne i straffelovens § 70 for anvendelse af forvaring ved disse lovovertrædelser.

Der henvises herom nærmere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 7 og 8.

Det tilføjes, at kriminalforsorgen løbende vil følge behandlingen og være opmærksom på eventuelle langtidsvirkninger af de medicinpræparater, der anvendes i forbindelse med kønsdriftsdæmpende behandling.

Justitsministeriet er opmærksom på den belastning, der er forbundet med, at en dom til forvaring indebærer, at frihedsberøvelsen er tidsubestemt. Dette forhold må imidlertid afvejes over for hensynet til at forhindre fremtidige forbrydelser af lignende karakter. Under hensyn til, at der alene er tale om en mindre lempelse af betingelserne for anvendelse af forvaring, finder Justitsministeriet den foreslåede ordning forsvarlig. Hertil kommer, at det forhold, at den dømte indgår på behandling, kan medføre, at den pågældende på et (langt) tidligere tidspunkt end ellers kan blive prøvedskrevet. Og anklagemyndigheden vil føre løbende tilsyn med, om der er grundlag for at ophæve eller ændre en dom til forvaring.

3.5.3. Forsøgsordning med behandling af personer, der har begået seksualforbrydelser

3.5.3.1. I tilknytning til ændringen af straffelovens § 70, der berører de groveste seksualforbrydelser, er det hensigten at gennemføre en forsøgsordning med anvendelse af behandling som *alternativ* til frihedsstraf for visse seksualforbrydelser.

Navnlig for så vidt angår incestkriminelle har behovet for behandling frem for straf været påpeget, også af hensyn til ofret og den øvrige familie. Denne gruppe omfatter de egentlige incestkriminelle, der har overtrådt *straffelovens § 210*, og personer, der har begået »adoptiv- eller stedbarnsincest« og dermed overtrådt *straffelovens § 223, stk. 1*, jf. om disse bestemmelser ovenfor pkt. 3.2.1.

I perioden 1988-1994 er gennemsnitligt 13 personer årligt idømt ubetinget fængsel for incest. Størstedelen af disse personer afsøner deres straf i et åbent fængsel, hvor der stort set ikke findes behandlingstilbud, jf. ovenfor i afsnit 3.1. Enkelte afsøner dog deres straf i Anstalten ved Herstedvester, som tilbyder behandling til personer, der har begået seksualforbrydelser, jf. ovenfor pkt. 3.3.2.